

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 1785/3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2013, čj. OAM-59/VL-07-ZA04-PD1-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2016, čj. 2 Az 11/2013 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3400 Kč**, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále také „napadené rozhodnutí“) rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o žalobcově žádosti o prodloužení doplňkové ochrany tak, že se doplňková ochrana neprodlužuje, neboť pominuly důvody, po něž byla dříve udělena.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Vyslovil, že předchozí obavy žalobce z bezpečnostních složek v Čečensku, tzv. kadyrovců, již nejsou oprávněné, v zemi původu došlo ke změně okolností významné a trvalé povahy, Čečenci nejsou v Ruské federaci vystaveni represím a toto dříve opodstatněné riziko nyní není reálné. Nově stěžovatelem uváděné zdravotní potíže (které nebyly důvodem udělení doplňkové ochrany v původním rozhodnutí ze dne 15. 2. 2011) nejsou podle městského soud relevantním důvodem pro prodloužení doplňkové ochrany; mohou být významné při úvahách o naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, což však není předmětem řízení. Městský soud neshledal ani nesoulad napadeného rozhodnutí s mezinárodními smlouvami a vyvrátil i žalobní námitky, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co ve správním řízení vyšlo najevo. Nakonec uzavřel, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku městského soudu (a to výslovně proti I. výroku, jímž byla žaloba zamítnuta a proti II. výroku, pod nějž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení) kasační stížností opírající se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhl zrušit napadený rozsudek a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] V kasační stížnosti namítal, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy. V této souvislosti poukazoval na rozpor napadeného rozhodnutí s §14a, § 17 odst. 2 a § 53a odst. 4 zákona o azylu.

[5] Nesouhlasil se závěrem, že okolnosti v zemi původu se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není třeba. Možnost vnitřní migrace považoval za komplikovanou a pro řešení jeho situace nevhodnou. Ač nevyloučil jisté zlepšení situace v zemi původu, namítal, že změny nejsou natolik významné, aby mu nehrozilo žádné nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Stěžovatel též poukázal na narůstající problémy v oblasti dodržování lidských práv v Ruské federaci, za něž je tato země kritizována.

[6] Stěžovatel měl za to, že napadené rozhodnutí postrádá přesvědčivost zejména v části, pojednávající o možnosti vnitřní migrace, která byla stěžejním důvodem neprodloužení doplňkové ochrany. Poukazoval i na to, že na jedné straně žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že existují důvody, pro které by byl stěžovatel nucen svůj původní pobyt v Ruské federaci opustit, na straně druhé dospěl k závěru, že stěžovateli v zemi původu žádná újma nehrozí.

[7] Závěrem stěžovatel zdůraznil, že jeho výpověď je konzistentní a svá tvrzení doložil. Skutkový a právní stav, z něž městský soud při posouzení věci vyšel, tedy neumožňoval návrat do vlasti bez nebezpečí a následků pro jeho osobu.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zrekapituloval průběh správního řízení, podstatné skutkové okolnosti případu i důvody, pro něž neshledal potřebu prodloužení doplňkové ochrany. Přiklonil se k závěrům obsaženým v napadeném rozsudku, jež považoval za věcně správné a souladné s právními předpisy. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

V.

[9] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[10] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Ve stěžovatelově zájmu bylo, aby v kasační stížnosti uvedl konkrétní důvody, na základě nichž bylo možno na podstatný přesah vlastních zájmů usoudit. Stěžovatel však v kasační stížnosti žádné takové skutečnosti neuvedl, a tyto nejsou zjevné ani z obsahu soudního spisu.

[11] Stěžejní argumentace stěžovatele v kasační stížnosti směřovala k vyjádření nesouhlasu se závěry žalovaného, že v zemi původu došlo k takovým změnám významné a trvalé povahy, že již prodloužení doplňkové ochrany není třeba a že důvody, pro něž byla dříve doplňková ochrana udělena a pro něž žádal o její prodloužení [nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu] lze nyní řešit především cestou vnitřní migrace v zemi původu.

[12] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti toliko opakoval námitky, které uplatnil již v žalobě. Neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že jeho výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení čj. 1 Azs 13/2006 - 39. Fakticky se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal přezkumu závěrů městského soudu obsažených v napadeném rozsudku, avšak pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného ve věcech týkajících se prodloužení doplňkové ochrany, nebo aniž by městský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[13] Nejvyšší správní soud ověřil, že se krajský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil ke všem žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal přitom na výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[14] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani tvrzeného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny jeho stížní námitky.

VI.

[15] S ohledem na skutečnost, že důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného městským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[17] Usnesením městského soudu ze dne 29. 7. 2013, čj. 2 Az 11/2013 - 25 byla stěžovateli ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Liliana Křístková. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3100 Kč (sepis kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy částka 3 400 Kč, podle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. února 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu